

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Перник, 14.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
РОМАН Т. НИКОЛОВ

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
като разгледа докладваното от РОМАН Т. НИКОЛОВ Въззивно гражданско дело № 20211700500616 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от адв. В.К. от АК ***, пълномощник на В. И. С., от гр. ***, против Решение № 260955 от 30.07.2021 г., постановено по гражданско дело № 3802 по описа на Районен съд Перник за 2020 г. в частта, с която съдът е отхвърлил предявените срещу Общинско предприятие „Общинско собственост, спортни и Туристически обекти” гр. Перник, с ЕИК: 0003867511502, с адрес на управление: гр. Перник, пл. „Свети Иван Рилски”, № 1А искове, а именно: За сумата от 1810.57 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.08.2017 г. до 16.10.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба и за сумата от 2748.21 лв., представляваща обезщетение в размер на три брутни заплати за незапочване на работа в продължение на един месец след прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл. 33 от КТД, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба.

В жалбата се поддържа, че обжалваното решение в обжалваните му части е незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Иска се отмяна на решението в обжалваните му части и постановяване на ново, с което исковите да бъдат уважени. В

срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна, не изразява становище по жалбата.

Окръжен съд Перник намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо – в обжалваната му част.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

По иска за заплащане допълнително трудово възнаграждение в размер на 3797,55 лв. за положения извънреден труд за периода 01.08.2017 г. – 06.04.2020 г. по делото е установено, че през процесния период ищцата е работила по трудов договор № *** при ответника ОП „ОССТО”, гр. Перник на длъжност „***“ с място на работа: ***.

По силата на чл. 136, ал. 1 и 3 КТ работната седмица е петдневна с нормална продължителност на седмичното работно време до 40 часа, а нормалната продължителност на работното време през деня е до 8 часа. Съгласно чл. 142 КТ работното време се изчислява в работни дни – подневно, но съгласно ал. 2 работодателят може да установи сумирано изчисляване на работното време седмично, месечно или за друг календарен период. След изтичане на избрания период на сумиране се прави сравнение между фактически отработените дни и часове с полагащата се норма на работно време за същия период – с работните дни и часове на петдневния календар по чл. 136, ал. 1 и 3 КТ. Когато нормата отработено време е превишена, е налице извънреден труд.

Съгласно р. IV от Правилника за вътрешния трудов ред в ответното общинско предприятие работното време за длъжностите „***“, заемана от ищцата се полага труд по график от 10.00 ч. до 22.00 ч. като присъствието (отсъствието) се отбелязва във форма 76 от прекия ръководител. За процесния период съгласно издадени и приложени по делото заповеди на управителя на ответното общинско предприятие е установено сумирано изчисляване на работното време с календарен период на отчитане на три и шест месеца. Изложеното води до извода, че работодателят се е възползвал от правото си по чл. 142 КТ и в ответното предприятие е имало установено сумирано изчисление на работното време. В заповедите е предвидено полагане на труд за 12 часа през деня за конкретни периоди, а за други периоди – 11 часа през деня, като ежесечно е издавана отчетна форма за явяване (неявяване) на работа с отразени дни на месеца и отработени часове.

Съгласно счетоводните експертизи пред РС през процесния период са отразени, отчетен период – тримесечен, шестмесечен, норма часове за периода, които ищцата е следвала да отработи, индивидуална норма часове за ищцата, след извадени ползван отпуск и болничен отпуск, отработени дни, часове от ищцата по отчетна форма за

явяване (неявяване) на работа, платени отработени часове съгласно ведомост работна заплата и неплатени отработени часове, като от таблиците на експертизите е видно, че часовете положен труд надвишават нормативно установените. Определяйки работно време по начина, описан в заповедите, работодателят не е определил работно време по-малко от установеното от закона и съответно с тези заповеди не е изменено трудовото правоотношение. В счетоводните експертизи е посочено, че часовете отработени от ищцата в повече от нормочасовете по трудов договор са изчислени в работни дни, начислено е възнаграждение за отработени дни и е начислен извънреден труд, като при изчисляването на извънреден труд, получен от сумирано изчисляване на работното време като база за изчисляване са включени всички допълнителни възнаграждения, независимо дали са с постоянен характер. Извънредният труд в увеличен размер 50 % е изчислен при сумирано изчисляване на работното време на тримесечно отчитане на отработените часове по график над нормираните часове при подневно отчитане на работното време. Начислено е възнаграждение за извънреден труд, действителния брой часове на положения от В.С. извънреден труд в периода от 01.08.2017 г. до 16.10.2019 г. е 138 часа. От тях са й изплатени 130 часа, на стойност 361.36 лв., като за основание на плащането е отразено еднократен бонус към възнаграждението. От заключението е видно, че неизплатения извънреден труд възлиза на 8 часа в размер на 24.08 лв., като при изготвяне на заключението си, вещото лице е приспаднало заплатеното от общо дължимото възнаграждение.. В заключенията и в с.з. вещото лице е уточнило, че при ползвана счетоводна програма през процесния период, при въвеждане на данни за отчетено работно време, включително и при сумирано изчисляване на работното време се генерира автоматично като запис еднократен бонус с дължимото трудовото възнаграждение – уговорено между работодателя и работника увеличение – 50 на сто за работа при сумирано изчисляване на работното време. Увеличеният размер на възнаграждението за положен извънреден труд е включен в представените фишове за работна заплата като еднократен бонус към възнаграждението и вписаната сума съответства на дължимата се такава.

При така установеното следва, че В. И. С. е полагала извънреден труд, възнаграждението за който е начислено съобразно отработените часове извънреден труд, като незаплатена е останала сумата от 24.08 лв, за която сума районният съд е уважил иска. Фактът, че в представените по делото фишове не се съдържа отделен запис за положен извънреден труд, не е основание да се направи различен извод, защото вещите лица изрично са посочили, че сумите, отразени във фишовете съответстват на дължимите се такива за извънреден труд, като същевременно по делото не се твърди и не се доказва, че на ищцата е определян допълнителен бонус на всеки три месеца, респ. същевременно ищцата е получила сумите, без да успее да посочи друго основание и проведе насрещно доказване, което да опровергае установеното по делото.

Неоснователен е и доводът, че през целия спорен период ищцата е полагала труд по 12 часа на ден, а не съобразно изготвените от работодателя графици – по 11 часа за част от периода. Полагането на извънреден труд подлежи на доказване от ищеца при условията на пълно и главно доказване. Разпитаните по делото свидетели установяват, че по принцип в ответното предприятие са полагали труд по 12 часа дневно, като е имало дни, когато са си тръгвали по-рано, но е имало и дни, когато се е полагал труд и извън тези 12 часа. При тези показания на свидетелите, съдът намира че не може да се приеме, че през целия спорен период ищцата е работила по 12 часа и съответно е полагала извънреден труд, надвишаващ установения по делото, защото подлежи на установяване конкретното полагане на такъв за всеки отделен случай като място и време. Показанията са общи и не съдържат конкретика, като същевременно по делото са представени отчетни форми за явяването на ищцата на работа за всеки един месец, с отработени в тях часоводни часове, които не са опровергани. С плащанията извършени от работодателя в размер на 361.36 лв. е заплатено част от дължимото се на ищцата допълнително трудово възнаграждение за положения извънреден труд през процесния период, чиито размер е установен от счетоводните експертизи. За незаплатените 24.08 лв. първоинстанционният съд е уважил иска, поради което обжалваното решение в частта му, с която е отхвърлена претенцията за присъждане трудово възнаграждение за извънреден труд над сумата от 24.08 лв. до претендираните 3797.55 лв. следва да се потвърди.

По иска за заплащане обезщетение по чл. 222, ал. 1 във вр. с чл. 228, ал. 2 от КТ и чл. 33 от Колективен трудов договор в размер на 3085.74 лв. не е спорно по делото, че трудовото правоотношение на ищцата е прекратено със заповед № *** на Управителя на ответното предприятие, на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 КТ – спиране на работа за повече от 15 дни, считано от 06.04.2020 г.

По силата на чл. 222, ал. 1 КТ работодателят дължи на работника обезщетение за оставането му без работа, ако трудовото правоотношение е прекратено на някое от основанията, изчерпателно изброени в тази разпоредба, сред които е и спиране на работата за повече от 15 работни дни. Обезщетението е в размер на брутното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 1 месец, като размерите на обезщетенията по [чл. 215](#), [чл. 218](#), чл. 222 и [чл. 225](#) се прилагат, доколкото в акт на Министерския съвет, в колективен трудов договор или в трудовия договор не са предвидени по-големи размери – чл. 228, ал. 2 КТ. В чл. 33 от КТД е предвиден по-висок размер на обезщетението по чл. 222, ал. 1 КТ, като изричният текст на разпоредбата на КТД е следният: „Съгласно чл. 222, ал. 1 КТ, ако лицето не е започнало работа до един месец след съкращението, да се изплати допълнително обезщетение...“. При тези формулировки в КТ и КТД, първоинстанционният съд е приел, че в конкретния казус, трудовото правоотношение между страните не е прекратено поради съкращаване на щата, а поради спиране на

работата за повече от 15 дни, с оглед на което счел, че предявения от В.С. иск се явява неоснователен и като го отхвърлил.

Въззивният съд не споделя прието от РС, защото тълкувайки чл. 33 от КТД намира, че изразът „след съкращението“ е употребен с оглед началния момент, от който започва да тече едномесечният срок на оставане без работа, а не съставлява изброяване на основанията, на които е прекратено трудовото правоотношение и при които се дължи по-висок размер на обезщетението. Тези основания са посочените в чл. 222, ал. 1 КТ и за тях се дължи увеличен размер на обезщетението по КТД, доколкото разпоредбата на чл. 33 КТД предвижда, че обезщетение се дължи съгласно чл. 222, ал. 1 КТ.

Установено по делото е, че работодателят е изплатил на ищцата обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ в размер на едно БТВ в размер на 696.59 лв. Тъй като в чл. 33 КТД се предвижда, че работодателят следва да изплати допълнително обезщетение с оглед трудовия стаж на работника, то следва, че изплатеното от ответника не следва да се приспада от уговореното в чл. 33 КТД обезщетение. Размерът на последното се определя в зависимост от непрекъснатия трудов стаж на работника в предприятието, който в случая е почти 10 години. Следователно на ищцата се дължи обезщетение от още пет брутни заплати съгласно чл. 33 КТД, предвиждащ, че при трудов стаж от 5 до 15 години се дължи обезщетение от 3 брутни заплати. Съгласно заключението на вещото лице брутното трудово възнаграждение на В. И. С. е в размер на 916.07 лв. С обжалваното решение на РС е отхвърлил иска по чл. 33 от КТД.

С оглед прието по-горе, че изплатеното от ответника на ищцата обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ в размер на 696.59 лева не следва да се приспада от уговореното в чл. 33 КТД допълнително обезщетение от 3 брутни работни заплати, то на ищцата на основание чл. 33 КТД се дължат 2748.21 лв. (3x916.07 лв.), поради което и решението на ПРС в частта му, с която исковата претенция е отхвърлена, следва да се отмени и да се постанови друго такова, с което искът да се уважи до посочената сума от 2748.21 лв. В останалата му част решението, касаещо иска за обезщетение по чл. 33 КТД до размера на предявения иск от 3085.74 лв. следва да се потвърди.

С оглед на всичко гореизложено, въззивната жалба на В. И. С. е частично основателна.

По разноските

В. И. С. претендира и доказва разноски по първоинстанционното производство общо 700 лв., които се дължат съразмерно с уважената част от иска, или 280 лв., от които с настоящото решение следва да се присъди допълнително сумата 279.90 лв. (разликата между дължимите на осн. чл.78, ал. 1 ГПК съобразно уважената част от исковите разноски от 280 лв. и присъдените с първоинстанционното решение разноски от 0.10 лв.).

С оглед изхода на спора, обжалваното решение следва да се отмени и в частта, в която В. И. С. е осъдена да заплати на ОП „ОССТО” разноски по първоинстанционното производство (претендираните и доказани от последния разноски са общо 750 лв.), а именно – за сумата от 297.41 лв., съставляваща разликата между дължимите на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК съразмерно с отхвърлената част от исковите разноски от 450 лв. и присъдените от РС разноски от 747.41 лв.

Жалбоподателят М. Т. претендира и доказва разноски по въззивното производство общо 500 лв., които се дължат съразмерно с уважената част на въззивната жалба, или 200 лв.

Доколкото жалбата на М.Т. е частично основателна, В. И. С. следва да бъде осъдени да заплати на ОП „ОССТО”, разноски във въззивното производство в размер на 360 лв.

С оглед частичната основателност на жалбата на В.С., на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК въззиваемият ОП „ОССТО” следва да бъде осъден да заплати в полза на ОС Перник дължащите се такси съразмерно на уважената част на въззивната жалба – 25 лв. минимално дължимата държавна такса във въззивното производство.

По изложените мотиви, Окръжен съд Перник

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260955 от 30.07.2021 г., постановено по гражданско дело № 3802 по описа на Районен съд Перник за 2020 г. в частта му, с която е отхвърлен искът предявен от В. И. С., с ЕГН: *****, със съдебен адрес: ***, срещу Общинско предприятие „Общинско собственост, спортни и Туристически обекти” гр. Перник, с ЕИК: 0003867511502, с адрес на управление: гр. Перник, пл. „Свети Иван Рилски”, № 1 А иск с правно основание чл. 33 КТД вр. чл. 228 ал. 2 вр. чл. 222 ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 2748.21 лв., представляваща дължимо обезщетение по чл. 33 от КТД, като неоснователен, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

О С Ъ Ж Д А Общинско предприятие „Общинска собственост, спортни и туристически обекти“ гр. Перник, с ЕИК: 0003867511502 и съдебен адрес: ***, чрез адв. А. А., да заплати на В. И. С., с ЕГН: *****, със съдебен адрес: ***, чрез адв. В. К., на основание чл. 222, ал. 1, във вр. с чл. 228, ал. 2 КТ и чл. 33 от Колективен трудов договор сумата от 2748.21 лв. (3х916.07 лв.), представляваща обезщетение в размер на три brutни заплати за незапочване на работа в продължение на един месец за периода от 06.04.2020 г. до 06.05.2020 г. след прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба – 29.07.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и да й заплати още 279.90 лв. – разноски за първоинстанционното производство.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260955 от 30.07.2021 г., постановено по гражданско дело № 3802 по описа на Районен съд Перник за 2020 г. в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА Общинско предприятие „Общинска собственост, спортни и туристически обекти“ гр. Перник, с ЕИК: 0003867511502 и съдебен адрес: ***, чрез адв. А. А., да заплати на В. И. С., с ЕГН: *****, със съдебен адрес: ***, чрез адв. В. К., сумата 200 лв. разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА В. И. С., с ЕГН: *****, със съдебен адрес: *** да заплати на Общинско предприятие „Общинска собственост, спортни и Туристически обекти“ гр. Перник, с ЕИК: 0003867511502, с адрес на управление: гр. Перник, пл. „Свети Иван Рилски“, № 1А сумата от 360 лв. разноски във въззивното производство.

ОСЪЖДА Общинско предприятие "Общинска собственост, спортни и туристически обекти“ гр. Перник, с ЕИК: 0003867511502 и съдебен адрес: ***, чрез адв. А. А., да заплати по сметка на Пернишки окръжен съд сумата от 25 лв. за държавна такса за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК, в едномесечен срок от връчването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____